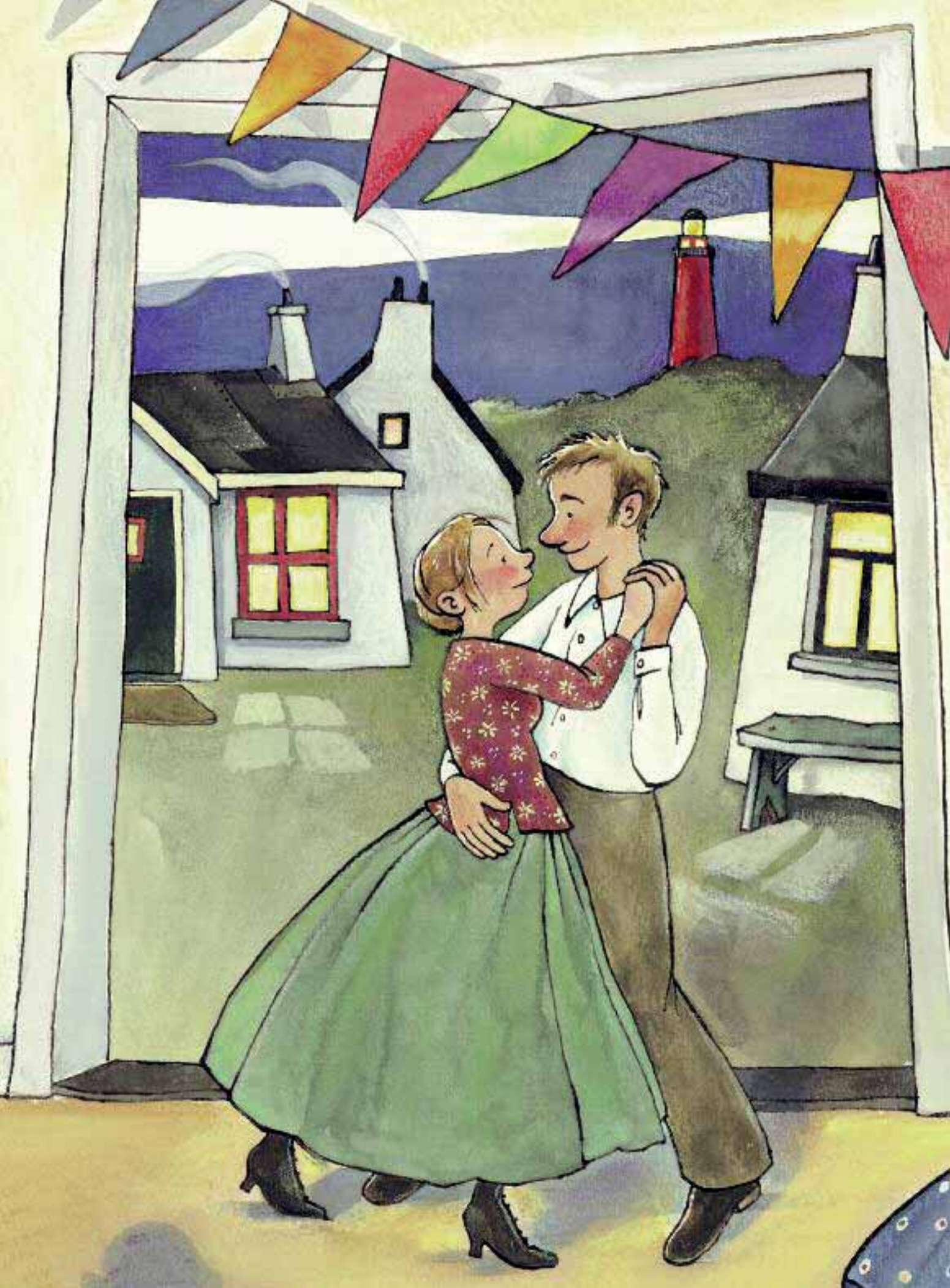

Oma is oud, maar de vuurtoren is ouder, veel ouder.
Hij stond er al toen oma een jong meisje was en nog
in het dorp achter de duinen woonde.
Ze droomde ervan om later als ze groot was in de
ronde kamer te wonen, hoog in de vuurtoren.
En haar droom kwam uit, want in de ronde kamer
woonde Jonas, de zoon van de vuurtorenwachter, en
Jonas droomde van oma, die toen nog geen oma was,
maar een vrolijk meisje met appelrode wangen.
O, dacht Jonas, als ik ooit nog eens die wangen
mocht kussen.

En dat mocht hij. Jaren later, na een dansavond in het dorpshuis – en Jonas mocht nog veel meer kussen: haar haar, haar oortje met haar haar ervoor, haar hals en haar herfstrode mond.

Jonas vroeg haar mee naar het stadhuis en de kerk en tilde haar over de drempel van de vuurtoren en droeg haar in zijn armen de lange, lange trap op naar de ronde kamer, waar oma, die nog geen steeds geen oma was, maar een mooie, jonge vrouw, uitkeek over zee en een nieuwe droom droomde.

Kleine Jonas heette haar droom en kleine Jonas kwam, op een mooie dag in het vroege voorjaar, een grappig jongetje met lieve oortjes die 's avonds als hij moe was gloeiend rood werden, als twee lantaarntjes van vlees.

De kleine Jonas groeide op en ging in het weekend net als vader Jonas vroeger had gedaan, dansen in het dorps huis, waar hij op een avond de wang mocht kussen van het mooiste meisje van het dorp. En niet alleen haar wang, maar ook haar haar, haar oortje met haar haar ervoor en haar hals en haar herfstrode mond.

En hij vertelde oma, die nog altijd geen oma was, dat hij zijn meisje ging meenemen naar het stadhuis en naar de kerk en dat er een beetje haast bij was omdat zijn meisje een mooi rond buikje had dat elke dag een beetje mooier en ronder werd.

En hij ging met haar naar het stadhuis en naar de kerk, maar hij tilde haar niet over de drempel en droeg haar niet de lange, lange trap op naar de ronde kamer in de vuurtoren waar oma, die nu bijna oma was, al plaats voor hen had gemaakt.